

b. In frază deosebim două feluri de propozițiuni :
 a) *propozițiuni, cari de sine au un înțeles*, b) *propozițiuni, cari de sine n'au un înțeles*.

c. Propozițiunile, cari de sine au un înțeles în frază, se numesc **propozițiuni principale** (1); iar propozițiunile, cari de sine n'au un înțeles, se numesc **propozițiuni secundare**.

d. Frasa se poate forma sau numai din propozițiuni principale, d. e. *Ioan scrie, iar Teodor învață*, sau din principale și secundare, d. e. *După ce am ajuns a casă, a ploat*.

e. Propozițiunile principale dintr'o frază sunt între sine coordonate și se leagă între dênsele prin conjuncțiunii coordonatoare. (2) Cele mai principale conjuncțiunii coordonatoare sunt: 1, copulativele: *și, nici, nu numai—dar și, atât,—cât*, în sens ordinariv adv.: *ântâiū, al doilea, apoi, după aceea, pe urmă* etc.; 2, adversativele: *ci, sau, dacă, însă, iar, fie, totuși, cu toate aceste, astfel* etc. și 3, causalele: *de aceea, căci, prin urmare, așa dar...*

(1). Principala, pe lingă care stau alte principale, se numește principală absolută; iar cele-l-alte principale relative.

(2). Adese ori în vorbirea mai vie, conjuncțiunile, cari unesc propozițiunile, se subînțeleg. (De aici unirea asindentică), d. e. 1, unirea copulativă: *Am venit, am văzut, am învins*, în loc de: *Am venit și am văzut și am învins*. 2, **Adversative**: *arta este lungă; viața este scurtă*.—*Arta este lungă, însă viața e scurtă*. 3. **Causele**, *Incredințază-te mie, eu sunt prietenul tău*—*Incredințază-te mie, fiind-că eu sunt prietenul tău*, etc.

g. Propozițiunile coordonate se despărțesc una de alta prin virgulă, iar dacă sunt mai lungi, și mai ales, dacă coprind părți despărțite prin virgulă, atunci se despărțesc prin punct și virgulă(;))

Notă. Adesea ori se întâmplă ca secundara, care este subordonată principalei să aibă și ea o subordonată de gradul întâiū. de gradul al doilea de gradul al treilea etc. d. e. Astăzi a fost la noi un om, care spunea că pleca la Ierusalim, ca să cerceteze locurile sfinte.